నా ప్రొఫెషనల్ ఫౌండేషన్ నేను.....

పేరు: యం. త్రివిక్రమ్, Inter IIند year.

నా స్వస్థలం కరీంనగర్ జిల్లాలో పేరుగాంచిన మంగళూరు అనగా చదువుకున్నది. బాల్యం పదవ తరగతి వరకు అటు వరకు మాత్రమే. అటుపిమ్మట అంటే పదవ తరగతి వరకు చదువుకు మాత్రమే పరిమితమైన నేను మొదటిసారి జీవితం గురించి, సమాజం గురించి, జీవితాలు సాగించడాన్ని బట్టి గురించి ఆలోచించడం మొదలుపెట్టాను. 'ఇంటర్ ఎలా చదవాలి' అని పదవ తరగతిలో చేసుకున్న ప్రణాళికలో మన్న తరువాత "Inter"లో అడుగుపెట్టాను. కష్టపడి ఆలోచించి నన్ను నా తల్లిదండ్రులు, మా బాబాయి చెప్పారు. "నీవు బాగా చదువుకుంటే చదువుకోసం చేసే ఖర్చు 2 సంవత్సరాలు తీర్చవచ్చు" అని చెప్పారు. నా చదువుకోసం చేసే ఖర్చు తీర్చగలమో లేదో అని "ప్రొఫెషనల్ ఫౌండేషన్"లో చదువుకునే అవకాశం వచ్చింది.

అంటే ఫౌండేషన్ కోర్సు పెట్టాను. ఇష్టపడి ఎంపిక అవ్వలేదని నేను రాలేదు, వచ్చిన అవకాశాన్ని ఎందుకు వద్దనుకోవాలి అని చేరుకోవడానికి వచ్చాను. మొదటిసారి అన్ని జిల్లాల వారు వచ్చి కలుగం అనిపించింది. ఇంటర్నల్స్, పరీక్షలు అటు తరగతులలో 'సీటు రాలేదని' నిర్ణయించుకున్నాను. ఎందుకంటే ఇంటర్నల్స్ నేను చెప్పిన సమాధానాలు, పరీక్షలో రాసిన విధానం నాకే సంతృప్తిగా అనిపించలేదు. వెంకటరెడ్డి సారుతో మాట్లాడాక మొట్టమొదటిసారి 'జీవితం గురించి ఇంకా ఆలోచించాలా?' అన్నట్టు అనిపించింది. ఎందుకంటే అప్పటి వరకు చదువు ఒక్కటే తెలుసు, తరగతి జీవితం గురించి, సమాజం గురించి తెలుసుకోవడం మర్చిపోయాను. ఇక దీనిపై (సీటుపై) ఆశలు వదులుకున్నాను. పదవ తరగతి గుణాలు వచ్చాక ఆశలు చిగురించాయి. A.P.R.S లో 546 మార్కులు కాదు. నాకే సీటు వస్తే 560, 570 లు వచ్చిన వాళ్లకు ఏం కావాలి.....! కాని, "మీ అబ్బాయికి సీటు వచ్చింది అని తెలిసిన వెంటనే, మా తల్లిదండ్రుల కళ్లలో ఆనందం కనిపించింది." అప్పటి వరకు తల్లిదండ్రులనుండి కావలసినవన్నీ తీసుకున్న నేను, మొదటిసారి వాళ్లకు ఏదో ఇవ్వగలను అని అనిపించింది.

తరగతులు లేకపోతే మాకు ఎలాంటి తరగతి గదులు అవసరం వచ్చేలా చేశారు. అప్పటివరకు తరగతి గదులు కేవలం కొన్ని సందర్భాలలో మాత్రమే ఉపయోగపడేవి. వచ్చిన సమస్యలనుండి ఇంగ్లీషు క్లాసులు ప్రారంభం అవటంతో అప్పటివరకు వాళ్ళు, నేనూ అప్పుడప్పుడు ధైర్యం నన్ను నేను పరిచయం చేసుకున్నాను. కొంత మంది నా ఫ్రెండ్ పోలా చిలకపాటి వచ్చి "ఇంటర్వ్యూలకు వస్తారా....?" అని అడిగారు. కొంత అందరిలో మళ్ళీ మళ్ళీ కలిసి చదవటం కలిసి-చదవటం అలవాటుపడ్డాక అప్పుడు "ఇంటర్వ్యూలకు వస్తారా....." అన్నప్పుడు చురుకుగా చూసి ఎలా నైపుణ్యతలోకి ప్రయత్నం చేయడం మొదలుపెట్టాను. అప్పటివరకు తరగతి గదులు లేకపోవడం, సంభాషించుకోవటం ప్రారంభించాను. వచ్చిన సెలవులలో పెద్దబంధువులు తిరిగి వెళ్ళి, తర్వాత ఏమి తక్కువ భయం కూర్చున్నప్పుడు మొదటిసారి కలిసి వచ్చినప్పుడు అని అడిగారు. ఇంగ్లీషులో బాగానే improve అవ్వగలను. జీనియస్ అంటారు అలాంటి తరగతులను నిర్వహించారు. ఎందుకు నేనలా అంటే నాకు తరగతి కాబట్టి నేను కూడా పెట్టించుకోవటానికి ఇవి తరగతులని నేను తెలియదు అనిపించింది. కాంటెక్ట్ కూడా అలా చదువుకు కలిసేవాళ్ళు కాదు. ఎవరో తెలుసా, ఎప్పుడూ నన్నుగట్టు అనిపించేది. రోజూ ఒక కార్యక్రమం నేర్చుకోవడంతో ప్రయత్నించేవాడిని. కొందరిలో చాలా ఇష్టం పెంచింది. అలాగే పరిణామంలో కొంచెం అవ్వగలను కూడా. మొదట్లో ఏదో అర్థం చేసుకొనేవాడిని కాదు కొత్త తర్వాత నాకిష్టం అలవాటు అయ్యేలా చేయడం ప్రారంభించాను.

మొదటిసారి చక్రధర్ సార్ తో మాట్లాడినప్పుడు "అసలు మనుషుల్ని ఎలా తెలుసుకోవాలి అనేది కూడా అర్థమవుతుంది. ఎలాగా తెలియదు కదా. అమ్మాయిలు వల్లనైనా లేక ఇంకా దేనివల్లనైనా first year లో చాలామంది studies neglect చేస్తారు. ఫలితం లేకుండా పోతుంది. Debuts & group discussions & Prepare అవుతున్నప్పుడు ఒక లక్ష్యం ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండాలి, లక్ష్యం లేకపోతే ఉన్నప్పుడు ఎలా ఉండాలో అర్థమవుతుంది. మొదట్లో అలవాటులో stage fear లేకుండా ధైర్యం మాట్లాడేవాళ్ళ.

వృత్తిపరంగా స్థిరపడేందుకు రాకముందు నేను చదువుతూ విద్యార్థిగా, భార్య, కుటుంబంలోను చాలా బాధ్యతలు ఉండేవి. చాలా మంది mentors మాట్లాడేటప్పుడు 'ఎవరికి ఇష్టమో వారు చేసుకోవచ్చు' కాస్త ఆలోచించండి, తేడా మీకే అర్థమవుతుంది మరుసటి పెళ్లి తీరాలి అని అనిపించింది. First year నుండి కొంతమంది అలవాట్లు పాటించడం వల్ల నాలాంటి భార్యలు, పిల్లలు అలవాటు పడ్డారు. "ఇన్ని చదివేటప్పుడు మనకు పెళ్లి అలవాటు లేకపోయింది. తేడా ఏమిటంటే ఒక అలవాటు ఉంది" అన్నారు. మళ్లీ చదివేటప్పుడు అలవాటు లేకపోతే.. లేకపోయినా, ఇప్పటికీ అర్థమవుతుంది. ఇప్పటి అలవాటు అప్పటి లేకపోతే..... అప్పుడు లేకపోతే..... తేడా చూడండి.

అంతకుముందు ఇంజినీరింగ్ పట్టు ఉండేది కాదు. రాష్ట్రపతిగారి అబ్బాయి రోజు ఇంజినీరింగ్ చదువుతూ కాబట్టి first year నుండి Practice అయ్యింది. వెనకటి పాఠాలు కొన్నట్టు first year నుండి కొంచెం ఉండేవి. అప్పటికి చదివేవారు కాదు. కాస్త లేట్‌గా అర్థమయేది కాదు. ఒకవేళ నేను చదువుకు రాజీపడిపోతే పరిస్థితి ఎలా ఉండేదో అప్పటి పరిస్థితి ఇప్పటికీ అర్థమవుతుంది. ఒక Problem ని ఒక కోణం మాత్రమే చూడటం నాకు తెలిసేది కాదు. అన్నివైపులా ఆలోచించి ఏదో ఒక నిర్ణయం తీసుకోవడం తెలిసింది. పాఠాన్ని చదివేటప్పుడు వాళ్ళకుండు ఎలా చదువుతారు, తేడా ఎలా ఉంటుంది కళ్లకు కట్టినట్టు అనిపించేది.

Internet నుండి, పత్రికల నుండి, రాజకీయాల నుండి అవకాశాలు లేకపోయేవి. మా ఫ్రెండ్ ఎవరో ఒకరు చదివి చెప్పేటప్పుడు కాస్త చాలా ఎక్స్‌పోజర్ అనిపించింది. మేము ఇలాగలాగ ఉంటే వాళ్లు అలా ఉంటారు, వెళ్లి చేస్తే అదే చేస్తారు అని అప్పటికి ఎక్స్‌పోజర్ ఉన్నట్టుగా అనిపిస్తారు. అంటే ఒక్క చూపు నేర్పుకోవడం అని నాకు అర్థమయ్యింది. ఎందుకంటే "ఒక్కసారి నేర్చుకున్నది ఎప్పుడైనా మర్చిపోవచ్చు కానీ నేర్చుకోవడం, ఎక్స్‌పోజర్ తెచ్చుకోవడం నేర్చుకున్నది ఎప్పుడూ మరిచిపోరు".

పరీక్షలలో వచ్చిన ఫలితాలనుండి "విద్యార్థులను పోల్చి తెలుసుకుందాము, అధ్యాపకులను కుంగిపోకుండాను" అనేది క్లియర్‌గా అర్థమవుతుంది. Intermediate stage is very crucial and very precious. ఎలా కష్టపడితే అలా ఫలితాలుంటాయని. కష్టపడకుండానే ఎవరు చదువుతారు అనుకున్నారు. ఫస్టు ఇయర్‌లో ఇలా బ్రాడ్ వైండ్ ఉండేది కాదు. వెళ్లేవారు వెళ్లిపోయారంటే అర్థం కాదు అచేతనం కూడా - అలా వస్తుంది. 10th వరకు success వాళ్లలో నడిచి నేను Tutorలు రాశాలు కాస్తగా తేకపోయారు. తిరిగి వాళ్లకి తూరపువస్తున్నారు. అందులో నేర్చుకున్నవి చిన్న సలహాలు.

సెకండియర్ విద్యార్థులలో చదువులో లక్ష్యం కాని నేర్చుకున్నది ఎక్కువ. దీనిలో, లక్ష్యసాధనలో ఎక్కువ చదవడం, పరీక్షలకొరకు కాదులా కాకుండా జ్ఞానం తెలుసుకోవడం నిజంగా తెలివైన అంశాలు. ఇక్కడున్న విద్యార్థులు కలిసిపోయి అన్యవస్తువుల్లాగే ఉన్నారు. వాళ్లు చదువుతూ మర్చిపోయేటప్పుడు ఎలా మర్చిపోతారో, ఏ విధంగా మర్చిపోతారో, ఎవరికి మర్చిపోయి ఇస్తారో.... అన్న అంశాలు విద్యార్థుల బలం అయ్యింది. టీచర్లు దొరకనప్పుడు "సార్! టీచర్ కావాలి, చదువుకోవాలి" అని అన్నారు. టీచర్లు దొరకనప్పుడు టీచర్లు దొరకటంలేదు కాబట్టి ఎక్కువగా టీచర్లు దొరకటంలేదు కాబట్టి నిర్లక్ష్యం..... ఎన్నో ప్రణాళికలు వేసుకోవడం, వాటిని అమలుపరుచుకోవడం వంటివి ఎప్పుడూ జరుగుతాయి.

ఇక్కడ నేర్చుకున్న పాఠాలు, సలహాలు ఇక్కడ కొంచెం చెప్పాలంటే నేనేమీ కాదనుకుని అనిపిస్తుంది. చివరకు ఈ సంవత్సరాలు ఇలా అందరిలో కలిసి చదువుకోవడానికి అవకాశాన్ని కల్పించిన చక్రధర్ సార్‌కి నాకు మరియు నాలాంటి ప్రతి ఒక్కరం తెలుసుకుని అవకాశాలను కలుపుకుని మంచి స్నేహం ప్రేమలుగా ఒకరికొకరం సార్‌కి, మేడమ్‌కి మరియు ఈ ఎనిమిదిలు ఉండటమే నన్ను ఎలా నడుపుతూ ఉన్నప్పటికీ నాకు మన్నికలు మరియు అందరికీ మరియు నా అందరికీ అందరికీ అందరికీ